

Løse Tråder

(con amore)

I

Av natt fødes dag.

Av dag fødes natt.

En evig gjentakelse.

Morgenstemning

Et kaldt gufs farer gjennom den lille byens små, trange gater i humpete brosten, virvler gjennom slitte laken på snorer mellom hvitkalkede vegger og skimtes grått i det dunkle morgenlyset. En og annen regndråpe faller til jorden fra en himmel som ligger grå og tung over byen, avmektig, nærmest litt truende. Man skulle helst døse gjennom disse kalde morgentimene, og jeg innbiller meg hvordan byens befolkning ligger med nesene under fillete tepper og venter på at en svak strime av lys skal falle inn gjennom vinduet og splitte natten, bryte opp summen av kyss og elskov, pust som blandes, hud mot hud; tretter og anger, ensomhet og fortvilelse, vandringer over kalde gulv i nattemørke rom, tanker som strømmer. Drømmer mot hodeputen.

Min følgesvenn gjennom natten tenner en sigarett og vender det morgentrette blikket fra meg; en stille, ordløs bebreidelse, mot meg, mot den uforstandige munnen min, egoistisk i sin søken etter hud, hud og varme; hendene som leter over overflaten hennes. Jeg stryker fingeren forsiktig over overleppen hennes, den er svalt buet oppover; underleppen som er litt sår og sprukken. Tausket. Hun skiller leppene, men kniper dem nesten umiddelbart sammen igjen, trassig. Den blålige skyen løses opp i rommet. En smal, benet hånd, og en tynn sigarett stukket inn mellom de skjøre fingrene, hviler over de små, spisse brystene, enda er de som knopper. En doven bevegelse med hånden og hun vinker meg vekk, ut av hennes nærvær, ut av sengen, føttene mot det kalde gulvet; vinker meg over klær og sko, gamle aviser, skumper borti en flaske, vin på gulvet; vinker meg over til vinduet, ryggen til henne, der natten ikke helt vil slippe.

Stillhet.

Hun har tømt lommene sine på bordet, nøkler og skriveredskaper, en neglefil, vrent ut av silkefôr under kyss og favntak, rødvinsopphisselse; en lett brus under pannen, og hun som faller bakover med lårene rundt livet mitt, skubber unna tallerkener og glass, og gir seg hen til en uvirkelig verden, en verden unndratt ansvarsfølelse, skyld og bekymring. *Ja, ja, kom ta meg*, nesten likegyldig. Vin på gulvet. Men nå nærmer det seg morgen; en svak lysstrime treffer en

skinninnbundet gjenstand ved foten av bordet; det er en bok, notater, med slitt rygg, fylt med små tegninger og innrømmelser, tanker; sider hvor hun avbilder seg selv, rosende og fordømmende, gjennom gulnede ark med den nervøse håndskriften hennes ... skrevet seg selv, fanget seg selv med bokstaver, ord. Jeg blir oppspilt gjennom disse hemmelige inngangene med en kikkers frydefulle nysgjerrighet og begjær ... ikke andaktsløst, nei, jeg leser møysommelig og blir med forsiktighet, redd at dersom jeg unnlater noe, glir hun vekk for meg; uten disse ordene er hun ufullstendig, meningsløs, en ikke-eksisterende og jeg skotter bort mot sengen for å se om hun fremdeles er der, om jeg ikke skulle ha oversett bare ett eneste lite ord og hun hadde oppløst seg selv, blåst vekk som støv i vinden; jeg fanger opp konturen hennes, lang og vever, skjør, skjelvende i bunnløse sinnsstemninger; de store, lidende øynene som stirrer rett inn i veggen, svarte i det bleke, nesten sykelige ansiktet; håret klippet kort.

"*Vi graver en grav i luften,*" sier hun brått og stirrer på meg. "Hva?" sier jeg men ser umiddelbart hvordan jeg ikke blir funnet verdig en forklaring. Hun blir liggende å tie en stund. Jeg blir ikke lenger i boken hennes og jeg er heller ikke lenger gjenstand for blikket hennes. "Du drakk mye igår," sier jeg.

Hun hadde fulgt med meg på en utstilling. Samtidskunst. Vi hadde blitt stående ensomme i et hjørne av utstillingslokalet det meste av kvelden, og klamret oss fast til et brett med kanapeer og hvert vårt fløyteglass. Det hadde endt i krangel; først hadde hun vært surmunnet i taxien som ledet oss hjem, og siden hadde det skylt over oss der vi satt på hver vår side av spisebordet som for anledningen var plassert ved vinduet, hvor vi skulle innta måltidet der solen var iferd med å gå ned. "Ikke fortell meg at dette betyr noe for deg," hadde hun sagt med forakt, "disse patetiske sammenkomstene, disse hyklerne som vil overbevise deg om at det de bedriver har noen mening. De er som jeg avbilder dem," sa hun og rakte meg notatblokken sin der hun med kullstift hadde skissert et menneskehav, et mylder av konturløse skikkelser som vugget i vinden, rotfestet i den svarte jorden. Hun røsket blokken tilbake: "For en komedie!" Hun vendte blikket mot ruten og kvelden som var iferd med å senke seg der utenfor. Hun fnøs. "Vi sender oss selv opp i røyk, vi underminerer oss selv gjennom vår livsform. Har du noen gang tenkt over livet ditt?" Hun holdt glasset hevet fremfor meg og jeg skjenket mer vin. "Jeg mener *tenkt*, ikke bare latt deg rive med av en sinnsstemning, ikke bare stått der med dirrende ben på balkongkanten og sett den frigjørende grunnen langt under deg. Slikt gjør man med glasset i hånden når som helst. Nei, jeg mener virkelig tenkt, ført logikken over det. Det slår meg at det ikke lar seg gjøre. Er det ikke vidunderlig? Jeg kan hverken la meg henføre av religionen eller vitenskapen - det finnes ingen konsekvent logikk i noen av dem! Skjenk opp et glass til, er du snill."

Hun begynte å bli beruset. Hun kastet på hodet og viftet med pekefingeren mens hun bet blikket i meg: "Du må ikke tro at man finner noen lykke i fornuften. Heller ikke i troen. Tro er ikke annet enn fornuften selv, og jeg har jo nettopp sagt at fornuften ikke bringer lykke. Blir man kanskje lykkelig av å være redusert til noe absolutt ureflekterende? -Nei, da ville det jo ikke være noen refleksjon over lykken, uten denne finnes ikke lykken. Lykken er et tankeprodukt. -Kjeder jeg deg nå?"

Vi ligger nakne over bordflaten, ukomfortabelt er treverket og klamme er ryggene våre; hun tenker trist på fremtiden, jeg trist på nuet.

Langsamt kommer morgenen. Ved vinduet har jeg utsikt til de smale gatene, og langt under oss et sted, utenfor synsvidde, ligger havet og ruver og skyller dovent inn over gul sand som enda er kald og fuktig etter natten. Om jeg åpner vinduet, vil lydene av en liten by som er i ferd med å våkne, nå inn til oss; en hund som gjør og herren dens som hysjer på den, eller kanskje noen annen som fremdeles ønsker å sove, og lyden av hjulene på fruktvognene mot brostenen, på vei til torget, der det om ikke lenge vil være samlet koner iført skaut med hempt løk i kurvene sine, som skravler om vær, avling og ektemenn ... en tannløs mumling som jeg bare kan forstå bruddstykker av.

* * *

II

*Kanskje har du en flaske Rioja stående
når jeg kommer
rød og fylldig
lokker som en moden kvinne.*

*Du åpnet den i de svale morgentimene;
gisper etter luft.*

*«Fem år» sier du
i stummende mørke
- i solen er den som en rubin
lokker som en moden kvinne.
Det er i det minste det jeg har hørt.*

Kjærlighet er, prikk, prikk, prikk

Hun velter vinen i det hun åpner flasken og ergrer seg over den blodrøde flekken som nå sjenerer skjørtet hennes. Nå vet hun ikke hva hun skal ha på seg om han kommer. Men egentlig venter hun ingen. Det kommer ingen.

Hun er av den typen som går på kafé og rører distré i kaffen med fingeren, på utstilling ser hun kjærligheten i farger og figurer, hun gråter kinotårer og forestiller seg at mannen i setet ved siden av er hennes. Etter jobben vandrer hun langsmed butikkvinduene og ser etter kasseroller, service og babytøy, og kanskje et teppe de kan ha på hytta en romantisk kveld, de to, om det blir dem. Ved ukesslutt går hun ut med venninnene sine, de har fotografier av babyer og fedre i lommebøkene, oppvaskhender og røker sigaretter på husmorsvis, og konverserer om vaskemidler og matbutikker. Etterpå går hun hjem til seg selv og setter på kaffe, setter to kopper på bordet, i tilfelle mannen i hennes liv dukker opp der og da, i kjøkkenet hennes.

Hvorfor kom han ikke? Andre traff menn på T-banen, i billettkøen eller i heisen – alle disse tilfeldige møtene, hvorfor ramlet de ikke over *henne*?

Før hun slukker lyset på nattbordet sverger hun at hun simpelthen *elsker Milan Kundera*, måten han definerer kjærlighet på. Hat. Hat er, kolon, prikk, prikk, prikk ... Kjærlighet er, kolon, prikk, prikk, prikk.

* * *

III

Tikk, tikk, sier klokken, den høres godt når det er så stille som nå; rommet ligger i mørke, natten er utenfor døren.